

Online 1

Zuzana Truplová: Na divadle mám nejradši to, že mě to stále neuvěřitelně baví

[Odkaz na zdroj](#), [Automatický překlad](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 24.03.2025 0:02:21, Datum importu: 24.03.2025 0:20:09, Zdroj: kultura21.cz, Autor: Veronika Pechová, Periodicita: Denně, Vydavatel: kultura21.cz, Provozovatel: kultura21.cz, Země: CZ, AVE: 5 000 Kč, GRP: 0,12, OTS: 11 235, RU/den: 11 235, RU/měsíc: 149 157

„Ráda hraju příběhy, u kterých se lidi dojmou a zároveň i zasmějou. Mám ráda role, které nejsou jednoznačné,“ přiznává herečka Zuzana Truplová, která

hraje v Komorné scéně Aréna v **Ostravě**, spolupracuje s Českým rozhlasem, namlouvá audio knihy a pod jménem MC Zuzka vystupuje jako rapperka.

Divadlo vás zaujalo v dětském věku a poprvé jste se s ním setkala na osmiletém Gymnáziu Jana Masaryka v Jihlavě díky divadelní společnosti Hobit, ve které jste hrála. A od té doby jste chtěla hrát divadlo. Co vás ještě bavilo?

Hudba a kámoši. V Jihlavě jsme měli a máme skvělou partu. Jsou to můj kámoši na život a na smrt. Vyrůstali jsme spolu, ochutnávali první zakázané ovoce, strávili miliony hodin venku a už jako náctiletí jsme měli kapelu HFD (Hrdinové fšedních dní), což je vlastně parafráze na legendární jihlavskou punkovou kapelu HNF (Hrdinové nové fronty). Ještě jako děcka jsme vymetali lokální koncerty a jednu dobu hrávali i každé víkend. Byla to čistá radost, ryzí přátelství a brutální újezd. Proto byl můj odchod do **Ostravy** docela těžký.

Základní vzdělání jste ukončila na víceletém gymnáziu a pak jste si šla za svým snem. Zkusila štěstí na pražské konzervatoři, kde to nevyšlo a štěstí se nakonec usmálo v podobě Janáčkovy konzervatoře v **Ostravě**, kde vás herectví učila Marie Logojdová a loutkoherectví Božena Homolková. Jak na tyto dámy s odstupem vzpomínáte, jak vás profesně ovlivnily?

Vzpomínám na ně velmi ráda. S úsměvem a zároveň hlubokým respektem. Obě dámy jsou kumštýřky v pravém slova smyslu. Božena Homolková je podle mě jednou z posledních loutkářských osobností, která dokonale ovládá loutkářské řemeslo. Pracovat tedy pod jejím vedením bylo opravdu náročné, ovšem jako celá loutkářská profese. Je to i nesmírně náročné fyzicky. Nehledě na to, že dětský divák vám prostě neodpustí nic. Prostě je to dřina. Od konzervatoře mám ke všem loutkářům respekt a zároveň jsem vděčná, že mohu dělat „jenom“ činohru.

Marie Logojdová pro mě byla první člověk, který mi řekl, že herec je jen hadr na podlahu. Pro někoho by to možná vyznělo příliš tvrdě, ale pro mě to bylo nádherné vodítko pro veškerou mou další práci. S oblibou proto říkám našemu šéfovi a režisérovi, že jak řekne, tak bude. Ještě mám s Maruškou jednu krásnou vzpomínku. Když jsem se dozvěděla, že hrála feťáčku v Třiceti případech majora Zemana v díle Bič Boží, málem jsem se rozbřečela dojetím. Ten díl jsem měla nahraný na videokazetě a viděla ho asi padesátkrát, ale v hlavě mi to sešlo, až když to paní Logojdová řekla. To že Maruška hrála s panem Hrušínským asi ani zmiňovat nemusím. Vlastně si za svůj život zahrála skoro všechno a hraje doteď. Stejně jako Boží a to je obdivuhodné.

Již během studií jste hostovala v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě** v pohádce Čarodějnice, pak v Komorné scéně Aréna rolí Lísy v inscenaci Hra snů, pak přišla Amy v Brýlích Johna Eltona a role Ofélie v Hamletovi vám dopomohla k angažmá na této přední ostravské scéně, kde jste vytvořila řadu dalších rolí jako je např. Žofie Bergerová v Baalovi, Hedvika v Divoké kachně nebo Irina ve Třech sestrách. Od roku 2019 jste byla rok v Ústí nad Labem v legendárním Činoherním studiu (Pan Kolpert, Lobbo Hero, Sen noci svatojánské). A pak jste se vrátila do Arény (Macbeth, Naši furianti, Na dotek, Tenkrát v Rusku). Jaké role ráda hrajete? Jednou jste řekla, že vás baví role, které vás posunou dál v herecké práci a na kterých se můžete ještě něco naučit.

A je to přesně tak. Celkově mám ráda výzvy. Takže je mi to v podstatě jedno. Ráda hraju příběhy, u kterých se lidi dojmou a zároveň i zasmějou. Mám ráda role, které nejsou jednoznačné. A taky role, kde není sto padesát tisíc písmen. Jsem velmi ráda, že z rolí dětí jsem se posunula do rolí žen. A když se třeba někdy zadaří, že je suprově text, skvělý režisér a kolega, s kterým na sebe slyšíme, tak je to něha. Prostě takový to naše šušu.

V roce 2019 jste se stala držitelkou Ceny Thálie pro činoherce do 33 let. K tomu jste tehdy řekla: „Těší mě to, je to pro mě důkaz toho, že svoji práci dělám dobře a někdo si toho všimnul.“ Pamatuje si ten pocit, když jste uslyšela své jméno a šla si převzít tuto prestižní divadelní cenu?

Když vám komise udělí dětskou Thálii, jak tomu s oblibou říkám, tak vám zavolají. Mně volali do Ústí. Měli jsme zrovna zkoušku Snu (Sen noci svatojánské). Pamatuju si, že jsem řekla režisérovi Filipovi Nuckollsovi, že mi přivezou balík, jestli můžu mít zapnutý telefon. No a vona to Thálie. Taky jsem si myslela, že je to žert od kolegů z Činohráku, ale paní v telefonu mě přesvědčovala, že opravdu není. Pak jsem se vrátila na zkoušku a řekla to kolegům. Taky si mysleli,

že je to žert... No a pak jsem šla na bar a objednala borovičky...

Divadlo vás fascinuje od dětství. Čím jsou pro vás prkna, která znamenají svět, dnes?

Na divadle mám nejradši to, že mě to stále neuvěřitelně baví. Proto jsem taky neskonale vděčná, že se divadlem můžu živit. Zároveň vnímám velkou zodpovědnost vůči divákům, pro které hraju a i vůči divadlu ve kterém hraju. Divadlo je taky o velké disciplíně a to mi vyhovuje. Zatím jsem zažila dvě životní fáze, kdy jsem byla bez divadla. První byl covid a druhá byla mateřská. V obou případech mi bylo po divadle velmi smutno a těšila jsem se, až budu moct zase hrát. I když to jsou velmi často nervy a nejdnou vás to zabolí, tak mě to naplňuje štěstím.

Spolupracujete s Českým rozhlasem **Ostrava** – jako četbu na pokračování jste načetla román Karin Lednické – Šikmý kostel II. Za audio knihu Životice od Karin Lednické jste spolu s Norbertem Lichým obdrželi cenu za nejlepší audio knihu roku. Se Zbygniewem Kalinou jste spolu načetli knihu Remigliuze Mróze Nenalezená. Co vás baví na práci před mikrofonem, kde všechny emoce můžete dát pouze do svého hlasu?

Miluju rozhlas. To prostředí. Lidi, se kterými můžu spolupracovat. Tu techniku. Jak říká moje dobrá přítelkyně Alena Sasínová - Polarczyk, rozhlas je královská disciplína. Ty mikrofony vám neodpustí nic. Proto se taky u toho velmi často potím. Vážím si toho, že můžu spolupracovat s Karin Lednickou a načítat právě její texty, které tak silně rezonují napříč celou republikou. Zároveň mám vždycky obavu, aby to prošlo, protože třeba Životice poslouchali i přeživší toho masakru. Taky často myslím na Norberta, když jsem v rozhlase. No a někdy je pro mě nahrávání až osudové. Šikmý kostel jsem dotočila jen taktak. Ze studia jsem jela rovnou do porodnice.

Kromě herectví se věnujete také hudbě a baví vás hip-hop a rap. A právě rapu se věnujete od roku 2007. A jako raperka vystupujete jako MC Zuzka a vydala jste několik singlů a klipů a také EP Ještě žiju a to taky není málo."

Proč právě rap, čím vás tak zaujal? V jednom rozhovoru jste řekla: „Rap je pro mě strašně osobní záležitost. Hodně čerpán ze svého nitra. Když rapuju, jsem na pódiu sama za sebe. Není to žádná póza nebo fiktivní postava. MC Zuzka to jsem já.“

Rap jsem začala poslouchat už jako malej fakan, protože ho poslouchal můj starší brácha. Pepo díky! A pak už jsem u něj zůstala. Nejsem tedy „odkojená“ kytarama, ale rapem. Navíc v Jihlavě si tento žánr našel velkou oblibu, za což určitě můžou Pio Squad, který v Jihlavě i dost mejdanů dělali a tahali tam i hip hopové legendy z Ameriky. Celkově v mejch patnácti, šestnácti... byla Jihlava strašně rozjeté město. Několik klubů. Hodně mejdanů. A vlastně pokryla i dost žánrů, teda rozhodně, co se týče undergroundu. Na tak malý město to byl v podstatě zázrak. Natáčet rapový tracky byl můj sen. Něco vyšlo, něco ne a dneska je pro mě rap hlavně dobrá terapie a taky zábava. Všechno si poslední roky dělám sama. Teda ne sama, ale hlavní slovo mám já. A to je někdy taky strašně osvobozující. Díky bohu jsem našla v **Ostravě** fakt schopné a talentované lidi, kteří mi pomáhají se soundem, klipama, grafikou apod. Prostě rap je pro mě takovej dražší koníček. Někdo chodí třeba do sauny, já chodím do studia.

Patříte k lidem, kteří si můžou říci, že jejich profese je také jejich koníčkem?

Určitě. Na gymplu jsem vždycky říkala, že budu dělat jen to, co mě baví. Učitelé se tenkrát nevěřicně smáli. Hm. Sory, ale tohle mi vyšlo.

A co volný čas, jak jej ráda trávíte? Co vám říká slůvko relax?

Relax? Tak toho teď moc není. Náš syn nám dává celkem zabrat. Ale hezky. Já se snažím najít si čas i sama pro sebe. Říkám tomu osobní volno. Ale je fakt, že teď už se teda nenudím vůbec. Jinak mám ráda hory, výlety, kolo, netflix, hospody, svého muže a našeho psa.

Zuzana Truplová:

Narodila se 19. 11.1990 v Jihlavě.

V roce 2010 vystudovala Janáčkovu konzervatoř v **Ostravě**.

V letech 2010 – 2018 byla v angažmá v Komorní scéně Aréna v **Ostravě**, od roku 2019 jednu sezónu v Činoherním studiu v Ústí nad Labem a po roce se vrátila opět do **Ostravy** do Komorní scéně Aréna.

Spolupracuje s Českým rozhlasem **Ostrava**, namlouvá audio knihy.

Jako MC Zuzka působí jako raperka.

Je držitelkou Ceny Thálie pro činoherce do 33 let.

Zahrála si také před kamerou – Pečený sněhulák, Hořící keř, Ostravak Ostravski, Kozy léčí, Stockholmský syndrom, Metoda Markovič: Hojer.

Fotografie: Archiv Zuzany Truplové

Uživatelské jméno

Heslo

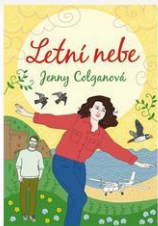
Pamatuj si mne ☐

PŘIHLÁŠIT SE

- Zapomenuté heslo?
- Zapomenuté uživatelské jméno?

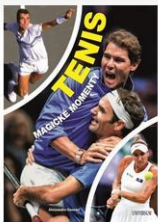
NEJ za měsíc

- Dita Sedláčková: I můj táta a dědeček malovali, máme to nějak v sobě...
- Monika Urbanová: Hra na nástroj je celoživotní práce, pořád musíte cvičit
- Eva Kleinová: Muzika je moje perpetuum mobile
- Radůza: V mém životě nebyl ani jeden den bez hudby
- Lucie Hrochová: Věřím v umění, které nabízí světu vizi

Skotské pobřeží, nevlídné počasí, typické fish and chips, vůně ryb i bahna v románu Letní nebe

Letní nebe vás vezme na sychravý skotský venkov nebo do dubajského horka. Perfektní kombinace, která už sama o sobě zanechává čtenářský dojem. Je to jedna z těch knížek, kterou i po několika letech vezmete do ruky a řeknete si... „joo, to si pamatuju“. A protože si nebudete pamatovat děj, ale jen parádní atmosféru, tak se začnete znova. Ostatně, děláte to? Čtete knížky podruhé?

Tennis - Magické momenty

V tenise nacházíme tytéž základní prvky jako v každodenním životě. Tenis je soubor dvou gladiátorů v aréně, kteří za jediné zbraně mají raketu a odhodlání. Tenis je víc než sport, tenis je umění, říká slavní tenisté.

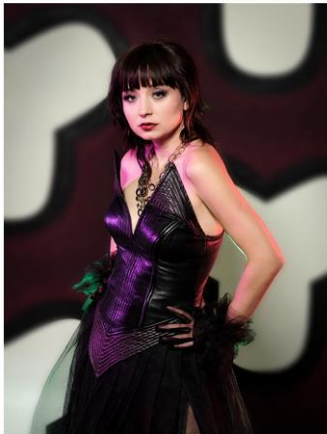
Divadlo vás zaujalo v dětském věku a poprvé jste se s ním setkala na osmiletém Gymnáziu Jana Masaryka v Jihlavě díky divadelní společnosti Hobit, ve které jste hrála. A od té doby jste chtěla hrát divadlo. Co vás ještě bavilo?

Hudba a kámoši V Jihlavě jsme měli a máme skvělou partu. Jsou to můj kámoši na život a na smrt. Vyrůstali jsme spolu, ochutnávali první zakázané ovoce, strávili miliony hodin venku a už jako náctiletí jsme měli kapelu HFD (Hrdinové fídných dní), což je vlastně parafráze na legendární jihlavskou punkovou kapelu HNF (Hrdinové nové fronty). Ještě jako děcka jsme vymetali lokální koncerty a jednu dobu hrávali i každé víkend. Byla to čistá radost, ryzi přátelství a brutální újezd. Proto byl můj odchod do Ostravy docela těžký.

Základní vzdělání jste ukončila na víceletém gymnáziu a pak jste si šla za svým snem. Zkusila štěstí na pražské konzervatoři, kde to nevyšlo a štěstí se nakonec usmálo v podobě Janáčkovy konzervatoře v Ostravě, kde vás herectví učila Marie Logojdová a loutkoherectví Božena Homolková. Jak na tyto dámy s odstupem vzpomínáte, jak vás profesně ovlivnily?

Vzpomínám na ně velmi ráda. S úsměvem a zároveň hlubokým respektem. Obě dámy jsou kumštříky v pravém slova smyslu. Božena Homolková je podle mě jednou z posledních loutkářských osobností, která dokonale ovládá loutkářské řemeslo. Pracovat tedy pod jejím vedením bylo opravdu náročné, ovšem jako celá loutkářská profese. Je to i nesmírně náročné fyzicky. Nehlédte na to, že dětský divák vám prostě neodpustí nic. Prostě je to dřina. Od konzervatoře mám ke všem loutkářům respekt a zároveň jsem vděčná, že mohu dělat „jenom“ činohru.

Marie Logojdová pro mě byla první člověk, který mi řekl, že herec je jen hadr na podlahu. Pro někoho by to možná vyznělo příliš tvrdě, ale pro mě to bylo nádherné vodítko pro veškerou mou další práci. S oblibou proto říkám našemu šéfovi a režisérovi, že jak řekne, tak bude. Ještě mám s Maruškou jednu krásnou vzpomínku. Když jsem se dozvěděla, že hrála řetazku v Třetí případě majora Zemana v díle Bič Boží, málem jsem se rozbrečela dojetím. Ten díl jsem měla nahraný na videokazetu a viděla ho asi padesátkrát, ale v hlavě mi to sešlo, až když to paní Logojdová řekla. To že Maruška hrála s panem Hrušínským asi ani zmiňovat nemusím. Vlastně si za svůj život zahrála skoro všechno a hraje doteď. Stejně jako Boží a to je obdivuhodné.

Již během studií jste hostovala v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě v pohádce Čarodějnice, pak v Komorné scéně Arény rolí Lisý v inscenaci Hra snů, pak přišla Amy v Brýlích Johna Eltona a role Ofélie v Hamletovi vám dopomohla k angažmá na této přední ostravské scéně, kde jste vytvořila řadu dalších rolí jako je např. Žofie Bergerová v Baalovi, Hedvika v Divoké kachně nebo Irina ve Třech sestřích. Od roku 2019 jste byla rok v Ústí nad Labem v legendárním Činoherním studiu (Pan Kolpert, Lobbo Hero, Sen noci svatojánské). A pak jste se vrátila do Arény (Macbeth, Naši furianti, Na dotek, Tenkrát v Rusku). Jaké role ráda hrajete? Jednou jste řekla, že vás baví role, které vás posunou dál v herecké práci a na kterých se můžete ještě něco naučit.

A je to přesně tak. Celkově mám ráda výzvy. Takže je mi to v podstatě jedno. Ráda hraju příběhy, u kterých se lidi dojmou a zároveň i zasmějou. Mám ráda role, které nejsou jednoznačné. A taky role, kde není sto padesát tisíc písmen. Jsem velmi ráda, že z rolí dětí jsem se posunula do rolí žen. A když se třeba někdy zadatí, že je suprověř text, skvělý režisér a kolega, s kterým na sebe slyšíme, tak je to něha. Prostě takový to naše šušu.

V roce 2019 jste se stala držitelkou Ceny Thálie pro Činoherce do 33 let. K tomu jste tehdy řekla: „Těší mě to, je to pro mě důkaz toho, že svoji práci dělám dobře a někdo si toho všimnul.“ Pamatuje si ten pocit, když jste uslyšela své jméno a šla si převzít tuto prestižní divadelní cenu?

Když vám komise udělí dětskou Thálii, jak tomu s oblibou říkám, tak vám zavolají. Mně volali do Ústí. Měli jsme zrovna zkoušku Snu (Sen noci svatojánské). Pamatuju si, že jsem říkala režisérovi Filipovi Nuckollsovi, že mi přivezu balík, jestli můžu mít zapnutý telefon. No a vona to Thálii. Tak jsem si myslela, že je to žert od kolegů z Činohéraku, ale paní v telefonu mě přesvědčovala, že opravdu není. Pak jsem se vrátila na zkoušku a řekla to kolegům. Tak si mysleli, že je to žert... No a pak jsem šla na bar a objednala borovičky...

realizovaných i nerealizovaných návrhů filmového architekta Rudolfa Lukeše (1923 – 1976) přinese výstava v galerii Lucerna. Očekávaná expozice nazvaná „Rudolf Lukeš – Filmové návrhy“ bude o...

Mnichův průvodce k čistému domu i mysli

V listopadu u nakladatelství Alferia v edici Východní řada vyšla knižka Mnichův průvodce k čistému domu i mysli od autora jménem Šokei Macumoto. Tento autor se snaží popularizovat buddhismus a přenést jeho principy do každodenního života lidí, třeba právě pomocí úklidu jak mysli, tak svého obydli.

Z archivu...

- Stepař Igor
Bezdenieznykh: „Step je tanec, který nejen vidíte, ale také slyšíte.“
17.10.20 Rozhovory
- Keramika i malba se staly mou velkou láskou, říká výtvarnice Věra Katka Tatarkovičová
10.08.20 Rozhovory
- Doba nepíše novým písníčkám, říká zpěvák Dalibor Janda
12.03.14 Rozhovory
- K současné kariéře Dagmar Peckové patří operní i činoherní divadlo, hudební projekty a samozřejmě festival Zlatá Pecka
30.11.23 Rozhovory
- Herečka Veronika Kubařová: „Všechny role jsou jako moje děti“
12.11.13 Rozhovory

Čtete také...

Sylvia Lauerová rozdělila české muže do čeledi a druhů. Kopne svou nejnovější knihu do vosního hnízda?

společenská tabu, právě vychází. Bohatě ilustrovaný Experimentální atlas mužů, vtipné parodující vědeckou publikaci, se tváří jako kniha, která by měla sběratelkám i sběratelům pomoci při odchytu, k...

prostředí současnosti českých muzeum umění vydávající přináší

Proč právě rap, čím vás tak zaujal? V jednom rozhovoru jste řekla: „Rap je pro mě strašně osobní záležitost. Hodně čerpám ze svého nitra. Když rapuju, jsem na pódiu sama za sebe. Není to žádná póza nebo fiktivní postava. MC Zuzka to jsem já.“

Rap jsem začala poslouchat už jako malá fanka, protože ho poslouchal můj starší brácha. Pepo díky! A pak už jsem u něj zůstala. Nejsem tedy „odkojená“ kytarama, ale rapem. Navíc v Jihlavě si tento žánr našel velkou oblibu, za což určitě můžou Plo Squad, který v Jihlavě i dost mejdanů dělali a tahali tam i hip hopové legendy z Ameriky. Celkově v meich patnácti, šestnácti... byla Jihlava strašně rozjeté město. Několik klubů. Hodně mejdanů. A vlastně pokryla i dost žánrů, teda rozhodně, co se týče undergroundu. Na tak malý město to byl v podstatě zázrak. Natáčet rapový tracky byl můj sen. Něco vyšlo, něco ne a dneska je pro mě rap hlavně dobrá terapie a taky zábava. Všechno si poslední roky dělám sama. Teda ne sama, ale hlavní slovo mám já. A to je někdy taky strašně osvobozující. Díky bohu jsem našla v Ostravě fakt schopné a talentované lidi, kteří mi pomáhají se soundem, klipama, grafikou apod. Prostě rap je pro mě takovej dražší koníček. Někdo chodí třeba do sauny, já chodím do studia.

Patříte k lidem, kteří si můžou říci, že jejich profese je také jejich koníčkem?

Určitě. Na gymplu jsem vždycky říkala, že budu dělat jen to, co mě baví. Učitelé se tenkrát nevěřicně smáli. Hm. Sory, ale tohle mi vyšlo.

A co volný čas, jak jej ráda trávíte? Co vám říká slůvko relax?

Relax? Tak toho teď moc není. Náš syn nám dává celkem zabrat. Ale hezky. Já se snažím najít si čas i sama pro sebe. Říkám tomu osobní volno. Ale je fakt, že teď už se teda nenudím vůbec. Jinak mám ráda hory, výlety, kolo, netflix, hospody, svého muže a našeho psa.

Zuzana Truplová:

Narodila se 19. 11. 1990 v Jihlavě.

V roce 2010 vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě.

V letech 2010 – 2018 byla v angažmá v Komorní scéně Aréna v Ostravě, od roku 2019 jednu sezónu v Činoherním studiu v Ústí nad Labem a po roce se vrátila opět do Ostravy do Komorní scéně Aréna.

Spolupracuje s Českým rozhlasem Ostrava, namlouvá audio knihy.

Jako MC Zuzka působí jako rapperka.

Je držitelkou Ceny Thálie pro činoherce do 33 let.

Zahrála si také před kamerou – Pečený sněhulák, Hořící keř, Ostravak Ostravski, Kozy léčí, Stockholmský syndrom, Metoda Markovič: Hojer.

Fotografie: Archiv Zuzany Truplové

[Další >](#)

Zobrazit další články autora >>>

Divadlo

Smetanova Litomyšl přivítá hvězdou Dagmar Peckovou a její Mistrovskou lekci

Film

Bresson o Bressonovi aneb režisér sám o sobě

O francouzském režiséru Robertu Bressonovi dlouho kolovalo

